

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 231/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Kpt. Jaroša 29, Trenčín, IČO 47 256 907, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Barbora Koncová, LL.M., proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 30 Ek 1382/2018 z 21. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 8. marca 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „exekučný súd“) č. k. 30 Ek 1382/2018 z 21. januára 2022 (ďalej len „uznesenie exekučného súdu III“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že spoločnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „oprávnená“), sa návrhom na vykonanie exekúcie v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) doručeným exekučnému súdu 24. septembra 2018 domáhala proti sťažovateľovi (povinnému) na základe rozhodcovského rozsudku rozhodcu Mgr. Branislava Bušu zo Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., Krížna 56, Bratislava, č. k. 554/07/15 z 1. marca 2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) vymoženia sumy 278,24 eur s príslušenstvom. V danej exekučnej veci sa na exekučnom súde konanie vedie pod sp. zn. 30 Ek 1382/2018.

3. Exekučný súd vykonaním tejto exekúcie poveril súdnu exekútorku JUDr. Evu Šteinerovú, u ktorej sa exekúcia vedie pod sp. zn. 171 EX 341/18.

4. Exekučný súd uznesením č. k. 30 Ek 1382/2018 zo 4. apríla 2019 vydaným súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie exekučného súdu I“) rozhodol medzi inými tak, že návrh sťažovateľa (povinného) na zastavenie exekúcie z 8. novembra 2018 zamietol.

5. Proti uzneseniu exekučného súdu I podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol exekučný súd uznesením č. k. 30 Ek 1382/2018 z 24. septembra 2019 (ďalej len „uznesenie exekučného súdu II“) tak, že túto sťažnosť rovnako zamietol.

6. Následne sťažovateľ proti uzneseniu exekučného súdu II podal ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, na základe ktorej ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 39/2020 zo 17. júna 2020 (ďalej aj „nálež ústavného súdu“) medzi inými rozhodol, že uznesením exekučného súdu II základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli, uznesenie exekučného súdu II zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Uznesením exekučného súdu III bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu exekučného súdu I opäť zamietnutá. Podľa udania sťažovateľa uznesenie exekučného súdu III mu bolo doručené 24. januára 2022 a podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 25. januára 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ namietané porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru odôvodňuje *a priori* tým, že uznesenie exekučného súdu III je v príkrom rozpore s právnym názorom vysloveným v náleze ústavného súdu.

9. Sťažovateľ v nadväznosti na už uvedené namieta, že:

9.1. v zmysle bodu 5 rozhodcovskej zmluvy č. 850002545422 z 22. mája 2013 (ďalej len „rozhodcovská zmluva“) uzavretej medzi sťažovateľom (spotrebiteľom) a oprávnenou (podnikateľkou) právomoc vo veci prípadného sporu konať a rozhodnúť bola daná pre Slovenský arbitrážny súd „... zriadený *Slovak arbitration court, s. r. o., IČO: 44 130 481, so sídlom...*“,

9.2. napriek tomu rozhodcovský rozsudok bol vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o.,

9.3. Slovenský arbitrážny súd zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., je len právnym nástupcom Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného *Slovak arbitration court, s. r. o.*,

9.4. z uvedeného dôvodu aplikácia § 54b ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) neprihádza do úvahy,

9.5. „rozhodcovský rozsudok vydal subjekt, ktorý ako rozhodca nemal právomoc o veci rozhodovať, tento rozsudok nemôže byť po formálnej stránke vykonateľný“,

9.6. zriaďovateľ Slovak arbitration court, s. r. o., v čase vzniku sporu, ako ani v čase vydania rozhodcovského rozsudku nemal právnu subjektivitu, a preto nemohol byť zriaďovateľom Slovenského arbitrážneho súdu podľa rozhodcovskej zmluvy, pričom sťažovateľ poukazuje na § 54c ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní.

10. Sťažovateľ následne poukazuje, že medzi ním a oprávnenou ide o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a exekučnému súdu vyčíta, že neskúmal platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky), resp. z jej preskúmania dospel k nesprávnym právnym záverom.

11. V danej súvislosti sťažovateľ tiež:

11.1. poukazuje na odôvodnenie uznesenia exekučného súdu č. k. 6 Ek 1434/2018 z 26. februára 2019 v inej exekučnej veci oprávnenej na rovnakom skutkovom základe, ako aj na ďalšie rozhodnutia exekučného súdu v iných veciach na rovnakom skutkovom základe pod sp. zn. „6Ek/1875/2018, 7Ek/127/2019, 8Ek/1844/2018, 8Ek/1845/2018, 8Ek/1921/2018, 12Ek/2/2019, 39 Ek 241/2019, 46Ek/244/2019...“,

11.2. namieta, že v uznesení exekučného súdu III sa exekučný súd odklonil od vlastnej ustálenej rozhodovacej praxe, pričom svoj odklon v rozpore s princípom právnej istoty presvedčivo neodôvodnil,

11.3. exekučnému súdu vyčíta, že napriek tomu, že tu ide o nárok proti spotrebiteľovi, nepostupoval v intenciách rozhodnutia (uznesenia) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012, v zmysle ktorého „... je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu a platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci... nezáväznosť tohto exekučného titulu“,

11.4. sa odvoláva na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 122/2011 z 9. februára 2012, v zmysle ktorého „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade nemohol vydať rozhodcovských rozsudok...“.

12. Napokon sťažovateľ považuje uznesenie exekučného súdu III za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

13. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv uznesením exekučného súdu III, napadnuté uznesenie žiada zrušiť a vec vrátiť exekučnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiada proti exekučnému súdu priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 002,19 eur a náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

17. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu exekučného súdu III.

19. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

20. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

21. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. I. ÚS 5/00, I. ÚS 164/04).

22. Po preskúmaní napadnutého uznesenia exekučného súdu III ústavný súd argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej sudca exekučného súdu rozhodujúci o jeho sťažnosti proti uzneseniu exekučného súdu I vydanému súdnym úradníkom v rozpore s § 134 ods. 1 druhou vetou zákona o ústavnom súde nerešpektoval záväznosť právneho názoru vyjadreného v náleze ústavného súdu, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov exekučného súdu.

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým namietal, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., a nie zriadeným spoločnosťou Slovak arbitration court, s. r. o., tak, ako to bolo určené v rozhodcovskej zmluve (doložke), a preto je tento rozsudok ničotným právnym aktom (paaktom) (pozri argumentáciu sťažovateľa v 9. bode tohto uznesenia). Podľa názoru ústavného súdu sa však exekučný súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s tým, z akého dôvodu táto námietka nemohla byť exekučným súdom posúdená ako relevantná. V danej súvislosti exekučný súd medzi inými poukázal na § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého povinný môže z dôvodov podľa ods. 1 podať námietky do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie, ktorý musí byť odôvodnený a musia byť v ňom uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. V zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa ods. 1, ibaže ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol uplatniť. Sťažovateľ však svoju námietku o nedostatku právomoci Slovenského arbitrážneho súdu rozhodnúť spor medzi ním a oprávnenou, ktorý ak existoval, nepochybne musel existovať už v čase vydania rozhodcovského rozsudku, založenú nie na neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ale, práve naopak, na jej nedodržaní, vzniesol prvýkrát až v sťažnosti zo 17. apríla 2019 proti uzneseniu exekučného súdu I, t. j. po uplynutí 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (sťažovateľ upovedomenie o začatí exekúcie prevzal 26. októbra 2018, pozn.). Ako exekučný súd tiež uviedol, „... so zreteľom na § 61k Exekučného poriadku a § 245 CSP nemožno prihliadnuť na dôkazy, ktoré mohol účastník exekúcie použiť už pri podaní návrhu na zastavenie exekúcie, a teda nemožno vyhodnotiť sťažnosť povinného ako dôvodnú...“. Podľa názoru ústavného súdu ak exekučný súd s poukazom aj na odôvodnenie nálezu ústavného súdu (pozri bod 32 odôvodnenia nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 39/2020 zo 17. júna 2020), podľa ktorého „Dôvody na zastavenie exekúcie musí

povinný uplatniť včas.“, t. j. na koncentračnú zásadu, námietku sťažovateľa o nedostatku právomoci Slovenského arbitrážneho súdu daný spotrebiteľský spor prejednať a rozhodnúť, ktorý nevyvodzuje z neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ale z jej nedodržania, vyhodnotil ako „novotu“, na ktorú v konaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu exekučného súdu I už nie je možné prihliadnuť, je tento čiastkový právny záver plne ústavne konformný (pozri bod 17 odôvodnenia uznesenia exekučného súdu III).

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež exekučnému súdu vyčíta, že v konaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie neskúmal (ne)platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky), hoci šlo o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. z jej preskúmania dospel k nesprávnym právnym záverom. Exekučný súd v odôvodnení svojho uznesenia III argumentuje, že v rámci konania o návrhu na zastavenie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore je zo strany povinného okrem dôvodov podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku možné sa brániť aj dôvodmi podľa § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku (do Exekučného poriadku zavedeného s účinnosťou od 1. apríla 2017, pozn.), t. j. že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov, rozhodcovské rozhodnutie nebolo vydané rozhodcom oprávneným rozhodovať spotrebiteľské spory alebo nebolo vydané stálym rozhodcovským súdom majúcim povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, a napokon, že rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné. Na strane druhej však nemožno opomenúť § 45 až § 47 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“), ktoré sa podľa § 73 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015, ak nie je ustanovené inak. Sťažovateľ, proti ktorému si oprávnená podľa odôvodnenia rozhodcovského rozsudku svoj nárok uplatnila žalobou z 27. júla 2015, mal možnosť podľa § 45 a nasl. zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa žalobou na príslušnom všeobecnom súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, svoje námietky o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy si uplatniť v rámci sporového (nachádzacieho) súdneho konania, a nie v exekučnom konaní, ktorého cieľom nie je opätovné riešenie sporov, ale nútený výkon práva už priznaný exekučným titulom. A teda ako exekučný súd uzavrel, keďže podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, o ktorej možnosti (podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku) bol sťažovateľ rozhodcovským súdom aj poučený, „... v exekučnom konaní nemožno podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku ako relevantnú obranu uvádzať i neplatnosť rozhodcovskej zmluvy“ (pozri body 18 až 20 odôvodnenia uznesenia exekučného súdu III). Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie uznesenia exekučného súdu III aj vo vzťahu k tejto otázke spojenej s predmetom súdnej ochrany plne zrozumiteľné a dostatočne vyčerpávajúce, preto tam artikulovaný právny záver exekučného súdu nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa ústavy a dohovoru.

25. V súvislosti so sťažovateľom namietaným odklonom, či už od vlastnej rozhodovacej praxe exekučného súdu, alebo od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, exekučný súd uviedol, že „*Povinný v rámci sťažnosti nepodal námietku, že vyšší súdny úradník sa nevysporiadal s rozhodnutiami uvedenými v návrhu na zastavenie exekúcie a právnymi závermi v nich obsiahnutými, preto exekučný súd ani nemal dôvod sa s tým vysporiadať. Napriek tomuto so zreteľom na nález ústavného súdu tak čini teraz.*“. Pokiaľ ide o uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 122/2011 z 9. februára 2012, v zmysle ktorého „*Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade nemohol vydať rozhodcovských rozsudok...*“, exekučný súd argumentoval, že „... *od neplatného uzavretia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy sa odlišuje neuzavretie rozhodcovskej zmluvy (jej neexistencia), ktorá nie je osobitne upravená ako dôvod žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Inými slovami, zákonodarca túto vážnu vadu rozhodcovského konania dovolil povinnému relevantne použiť i v rámci exekučného konania, čo exekučný súd považuje za správne. V prejednávanej veci však nešlo o prípad neuzavretia (neexistencie) rozhodcovskej zmluvy.*“. Vo vzťahu k ostatnej judikatúre „... *spred roku 2015...*“, na ktorú sa sťažovateľ odvolával, ku ktorej je možné zaradiť aj uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo1/2012 z 21. marca 2012, exekučný súd dôvodil tak, že vzhľadom na novú právnu úpravu, t. j. zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinný od 1. januára 2015, v tu preskúmvanej veci na tieto rozhodnutia, resp. na tam formulované právne závery už nie je možné prihliadnuť. Exekučný súd v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia síce ďalej argumentoval tak, že „... *iste nie je správne a súladné s judikatúrou ústavného súdu i vôbec najvyšších súdnych autorít, ak existuje v rámci jedného exekučného súdu rozličná rozhodovacia prax v analogických veciach...*“, avšak rozhodovacie činnosť iných senátov exekučného súdu, na ktoré sťažovateľ v návrhu na zastavenie exekúcie, resp. v sťažnosti proti uzneseniu exekučného súdu I poukázal, považuje za nesprávnu (pozri ďalej bod 22 uznesenia exekučného súdu III). Vzhľadom na už uvedené možno podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie uznesenia exekučného súdu III aj v tejto časti považovať za ústavne plne udržateľné.

26. Navyše ústavný súd si je vedomý, že situácia, keď všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobných či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, nie je optimálna. To však bez ďalšieho neznamena, že každá taká odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí. Na nápravu tohto nežiaduceho stavu pozná právny poriadok celý rad právnych prostriedkov i spôsobov na usmernenie judikatúry [napr. § 15 ods. 1, 2 a 3 písm. a) a b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (podľa Rozvrhu práce Okresného súdu Banská Bystrica na roky 2021, 2022, s. 81, 82 je na exekučnom súde zriadené exekučné grémium, pozn.)]. Týmto prostriedkom však zásadne nie je a nemôže byť ústavná sťažnosť. Obyčajná nejednotnosť judikatúry neznamena ani porušenie dohovoru okrem vážnych a dlhodobých rozdielných rozhodnutí a pri absencii mechanizmu určeného na riešenie konfliktných rozhodnutí, preto ani v tejto veci ústavnému súdu neprislúchalo zjednocovať judikatúru exekučného súdu.

27. Na záver ústavný súd uvádza, že v rámci odôvodnenia svojho nálezu č. k. IV. ÚS 39/2020 zo 17. júna 2020 vzhľadom na viazanosť dôvodmi ústavnej sťažnosti ústavný súd mohol

reflektovať len na tam formulovanú argumentáciu sťažovateľa, a nie v poslednom rade na odôvodnenie ňou napadnutého uznesenia exekučného súdu II, a preto argumentáciu v uznesení exekučného súdu III (pozri predchádzajúce body) nemožno bez ďalšieho hodnotiť ako nerešpektovanie predchádzajúceho záväzného právneho názoru ústavného súdu.

28. Podľa názoru ústavného súdu z uznesenia exekučného súdu III nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Exekučný súd pri rozhodovaní a odôvodňovaní svojho právneho záveru správne interpretoval a aplikoval ustanovenia relevantných právnych noriem, jeho závery sú dostatočne odôvodnené a nevykazujú žiadne znaky svojvôle. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením exekučného súdu III ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie (exekučného) súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný, aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

29. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu exekučného súdu III podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu